

Det här verket är upphovrättskyddat enligt *Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*. Det har digitaliserats med stöd av Kap. 1, 16 § första stycket p 1, för forskningsändamål, och får inte spridas vidare till allmänheten utan upphovsrättsinnehavarens medgivande.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work is protected by Swedish Copyright Law (*Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*). It has been digitized with support of Kap. 1, 16 § första stycket p 1, for scientific purpose, and may no be disseminated to the public without consent of the copyright holder.

All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Am. Lit.
So.

KERSTIN SÖDERHOLM

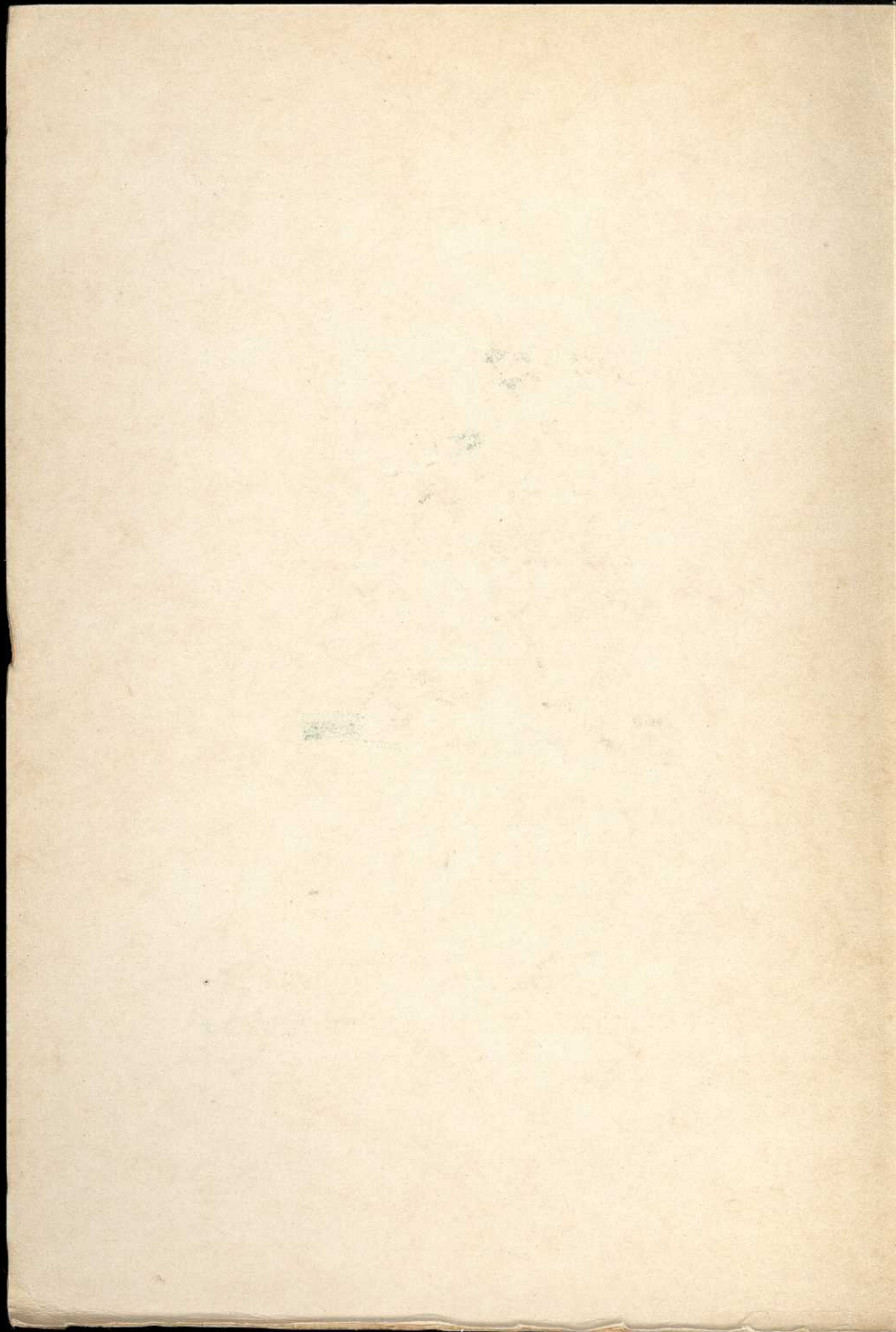

PORTEN

SÖDERSTRÖM & C: FÖRLAGSAKTIEBOLAG

P O R T E N

10 m. 1

38
134

KERSTIN SÖDERHOLM

P O R T E N

DIKTER

SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG

Helsingfors 1937
Frenckellska Tryckeri Aktiebolaget

I

PORTEN

I natt, i natt
jag hör ett underligt förvridet skratt,
i natt, i natt.

Jag slumrar in.
Från främmande och doftfyllt land det drar
en vind.

Jag slumrar in.

En måne ler.
Jag skådar ting ett vaket öga aldrig ser.
En måne ler.

Å ve, å ve.
Jag hör en stämman full av ångest be.
Å ve, å ve.

Där är en sluten port jag måste nå,
där är en gren på vägen som jag snavar på.
Jag reser mig i svindel och jag ser igen,
där är en sluten port jag måste öppna den.
Och allt jag drömt av sanning, vad jag anat,
allt
finns där bakom i gripbar, klar gestalt.
Allt det förfärande, som här vi kämpat mot,
av hån där vi sått liv, av köld och hot,
och detta tingens virrvarr utan slut
i en förklarad enighet här redes ut,

och når en helhet utan gräns och mått
bortom all tid, som ingen har förstått

— —

Jag håller portens nyckel i min hand
— då stelnar jag som fjättrad av ett järnhårt band
och kan ej längre röra arm och fot,
det är ett motstånd, som en levande ej käm-
par mot.

Jag kan ej mera finna gåtans svar,
jag vet ej mera var jag är och var
— och nyckeln faller ur min stela hand.

Var finns den porten som jag skulle nå?
Jag var så nära redan att förstå — —

I natt, i natt,
en låga flämtar någonstädes matt,
i natt, i natt.

All jord är stum.

Det växer vita blommor i ett väldigt rum.

All jord är stum.

En gränslös skog.

Och något ljusst, som mellan träden log.

En gränslös skog.

I mörkrets famn.

Det finns en vila som ej äger namn,

i mörkrets famn.

EN DRÖM

I

Du kom i natt och du var ljus som våren,
så ljus som mina minnens första syn av dig.
Vi gick i glittrande och regnvåt luft och följde
spåren
av en för längesen igengrodd gammal stig.

I gläntan mellan träden lyste häggens slöja,
en talltrast slog bredvid oss några slag,
det var som skulle ljuset alltid dröja
i regnvåt skog en sommarns första dag.

Du tog min arm i skuggan mellan snåren,
det var som hade allting skett förut.
Och genom dimmans flor var grönskan ljus
som våren
— som gav den oss en trygghet utan slut.

II

Har jag väl nånsin pejlat dig och vetat vem
du var

— har jag väl nånsin frågat det och väntat på
ett svar?

Vad är då morgondagerns lek och nattens
djupa brus

— för mig var du en solgestalt, en bild av bara
ljus.

Det finns i varje mänskoliv ett ögonblick, en
stund,
när hennes längtan finner form och hennes
tanke grund.
Så klart och stilla speglar sig allt vad vi sett
och känt,
det är det största äventyr av äventyr som hänt.

Vad vet jag om de livets krav som du i smärta
fyllt,
vad vet jag om den ångestnatt, som du en an-
nan skylt.
En vårens stund jag mötte dig, en vårens stund
du gick,
och varandets allhemlighet jag i ditt väsen
fick.

Har jag väl vägt det ord du sagt och mätt din
viljas halt?

Vem av oss mätte blommans skrud som gav
vår dröm gestalt?
Vem tydde ekens visa ord och rågens stilla
sus
— för mig var du en solgestalt, en bild av bara
ljus.

VÄRVISA

Det är guldgul sälg, det är blommande hägg,
det är vårärt och smultronblad.

Det lyser vår från en solig vägg,
det doftar av löv, det flammar en rad
gullvivor i solens brand.

Det är vår i sky, det är vår i gräs,
och vart liv har funnit sin ton.
Det dallrar ljus över ängsgrönt näs,
men stilla och mörk står mon
lik en evig ro.

Och fladdrande fjärilar leker ta fatt,
det sjunger och susar och sorlar omkring.
Och människans sinne är ljust av skratt
och av tårar av ingenting,
såsom ängen är.

När dagen slumrar i flod av gull
och taltrastens röst blir förunderligt klar,
när dimslöjan stiger ur jordens mull,
och allting blir nytt som det engång var,
då blir det stilla inom oss.

Ett gökrop dör bortom strand och fjärd,
en nattskärras vinge hörs sakta slå,
och fylld av undren är nattens värld
— men ett människohjärta kan allting nå,
för det finns i allt.

BROMARV

I

Där lövängsudden leende stämt möte
med skärens stränghet
ligger Bromarv.

Ur solbegjutna djupa fjärdars sköte
stiger en doft av salt.

Och stenig ås, blankröda hällen
är skärens vittnesbörd.

Men mörka furor
och lund av ek och asp med sus i sommar-
kvällen
är inlandsröst.

I hasselsnårens mjuka mylla trives
gökärt och try
bredbladig rams.
Men ytterst emot havet ut i sanden drives
blott band av grågrön lav.
Så tvenne toner till enda renas
av fullhet och av brist,
av ljus och karghet,
liksom i människornas sinnen havets skärpa
enas
med ängens doft.

II

Emot Vättlax kala klippor långt i söder
bryter havet sig i skum,
men vid Kyrkofjärdens stränder
kännes blåsten ljum.
Lövomkransad Kägra-viken
speglar grönskan stum.

Har du sett hur Djurgårdsfjärden flammar
stålblått
mellan åsars mörka krans.

Rilaxskogens furor mumlar dova sånger
— mäktigare ton ej fanns —
medan Gullviksängens lätta dimmor tråder
sommarnattens dans.

Mitt på näset, vit och stilla vilar kyrkan,
själv en fridens bild,
dröm om vila, ro i sinnet,
långt från nutid skild.
Genom täta lönnars kronor talar
vinden vis och mild.

Här har människor bott och kämpat
sedan hedenhös.
Svenskar, lappar, finnar, svenskar
gömmar gravars rös.
Mörka sägner mörka höstar
än i natten strös.

Vittbefarna sökte fordom kölar
fjärran länders hav.
Hembygdsjorden, sparsamt brukad,
då ej bärgning gav.
Men på mödor, färder strider
gav den trygg en grav.

Mjuka veteåkrar susar
nu i lid och dæld.
Blågrön råg och klargrön havre
giver korn och mäld.
Frihet andas nybyggd takås,
långt från våld och väld.

Andra tider, andra släkten
lystrar nya ord.
Trofasthet dock plöjer torvan
odlar gammal jord.
Kärleken till mark som fött en
lika stark är spord.

III

Vilda lindarna i skogen skakar blomfylld
krona.

Dövande slår doften emot vandrarn,
varm av julidagen. Surr av tusenden och
åter tusen

bin och humlor brusar genom kronan —
doft och brus i ett, en enda bölja,
som betar en, nekar en förnimma något mera.

Gull- och silverskimrande i skira slöjor vän-
tar träden,

bredande sin prakt i julisolen, andaktsfyllda,
högtidsklädda, firande högsommarfest i djupa
skogen,
som en dröm, en sagosyn som svinner,
när vi åter vaknar ur vår villa.

Solen sjunker flamröd bakom träden,
silverprakten mattas, skuggan faller
över skira slöjorna på trädens armar.
Löv och blommor flyter samman till en helhet,
men den levande orkestern mattas icke.
Starkare om möjligt brusar tusenstämmig
binas fest kring fyllda honungskalkar.
Och i natten doftar vilda linäen ut sin nektar,
söt och rusande i julivarma skogen,
där i sommarslummer sänkas alla väsen.

ALPVANDRING

Vi såg en aftonrodnads varma flöden
med sina strålar oss tillsamman binda
och vandrar tankfullt i den tunga glöden,
som gör oss båda seende och blinda.

Det växer alblom tätt vid våra fötter
— med heta händer plockar vi och tiger,
men ingen av oss rör de späda rötter,
varur de hemligt upp i ljuset stiger.

Ett hav av blom så långt vi blott kan skåda,
en jord som klätts för oss i gyllne dräkten
— men inför undret tvekar ännu båda:

skall synen ej förgå med aftonfläkten
— skall icke nattens kyla åter råda?
Skall vi som främlingar stå upp vid morgon-
våkten?

II

DAGBOK

(1936)

MIDNATTSDIALOG

— Om man inte älskar livet, har man
ändå rätt att älska?

— Det kan ingen av oss fordra.

Oro, slummer.

— Om man inte tror på livet — vad är
väsentligt på jorden?

— Allt det väsentliga är kontakt,
syftet är att finna samband.

Tystnad. Grubbel.

— Huru återknyta livets samband?

— Det beror på nåd av livet.

— Har jag ännu makt att älska?

— Innerst är vårt väsen kärlek.

Tystnad. Slummer.

Jag svävar liksom på en trådfin lina
genom en lufttom rymd,
en klar och iskyld rymd,
där inga toner ljuder.

Så smal är tenen som jag svävar på,
men ännu bär den.

Och allt annat är mig likgiltigt och borta.
Bara den fina, fina linan under mig
och en glasklar och lufttom rymd,
där ingenting höres.

Men mitt hjärta går andra vägar
långt bort.

Det söker ett enda ställe där det finner frid,
där det får breda ut sig i värme.
Och mitt förstånd ser på och säger intet,
väntar intet, tror intet,
och min vilja är stum
— men mitt hjärta rycker i sina fjättrar.

Då känner jag en stor smärta
och en stor tyngd
— och det är förfärande mödosamt att ha ett
hjärta,
ett hjärta som går sina egna vägar
och icke vet av min vilja.
— Över stenhårda åkrar skall du gå mitt hjärta,
över brännheta slätter.
En blodig väg skall du ännu gå
— och du tror alltjämt på målet —

Lövängen susar.

Jag söker mig fram längs de bleka solvågorna
  på marken

i den kyliga försommarluften,
och jag söker mig fram längs de fina blom-
  bladen

i en viol eller ranunkel.

Jag vill fyllas av den stora levande stillheten
bland blommor och träd,
stillheten utan frågor.

I en vid ring vänder jag tillbaka
till det liv jag lämnade,

och jag bryter för var dag av en ny tråd
till det som varit
och bränner för var dag ner ett ting av det
gångna.

Men kan frågorna någonsin tystna?
Kan någon av oss helt vända tillbaka?

VAKNA NÄTTER

I

Silverpärlande natt

— kniv under mitt hjärta.

Outplånligt har du ristat in där ett ord:
aldrig.

Och mitt hjärta skall sluta sig
som ett hårt skal.

Och dagar och nätter skall förflyta
i tyst ändlöshet,

och jag skall möta nya människor
och se nya lågors eld vakna i deras blick.
Och jag skall lägga sten på sten i en byggnad,
som icke skall fullbordas.

Men under allt detta skall ett ord stå kvar
outplånligt:
aldrig.

II

Klöverblomsnätter
skogssusmättade,
vitlysande,
doftande sommarbrygd
glömska och förtrollning.

Klöverblomsvingar
nattfjärilsstänk.
Julinatt
mullens stora under.

Allt blint är seende
allt stumt har röst,
det dödsmärkta blir levande.

Vitskimrande rytmer
mullens mjuka vaggsång
glömska och fullkomning,
Klöverdoftsnatt —

III

De mörkskimrande nätterna
har skira och fina slott av kristall.
Det är farligt att stiga på de bräckliga golven
i slottet.

Det är farligt
att se ut genom fönstren i salarna i natten.
Det går lätt att gripas av svindel
på de silvervita spetsbågarna i det översta
tornet
dit man går.

Slottet har slingrande labyrinter
i gångar och gallerier,
där man lätt går vill.

Slottet har underliga röster
som viskar från hallar och tak.

— Har någon hört spelet från det innersta
slutna gemaket
kommer han aldrig mer ut —

Tunga frukter
vetande, visshet,
skall jag förmå
behålla er i min hand?
Livet slog mig
halvt stum, halvt lam.
Det jag såg fick jag inte närma mig,
det jag hörde fick jag inte säga,
det jag visste fick jag inte ge form åt.

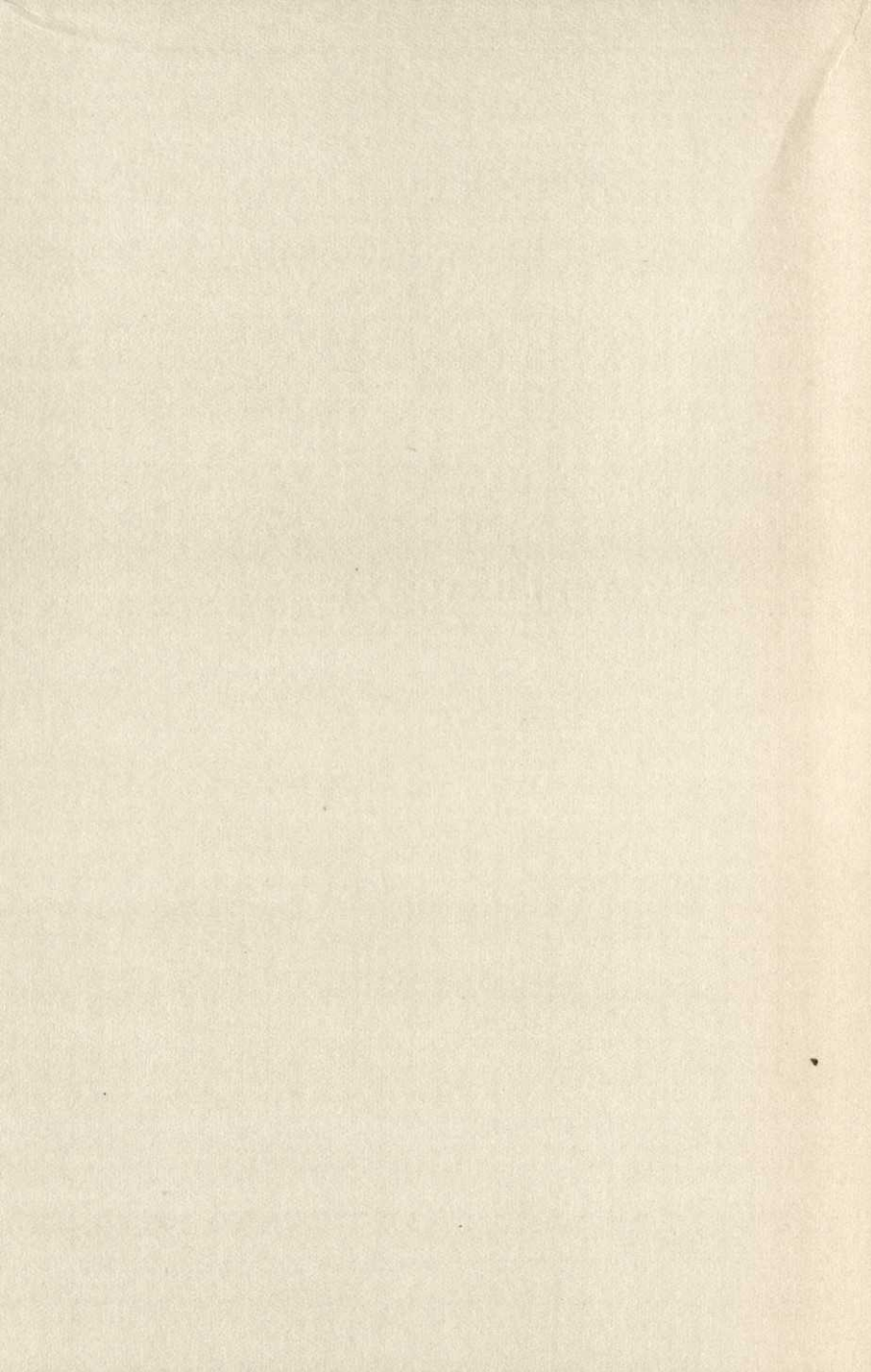
Bara veta, bara se.

Det är som att gå tung, tung
av en visshet som inte behöves,
av en förståelse ingen vill veta av,
av en kunskap som inte har ord.

Men det finns en visshet över all visshet,
som förlöser
och som återväcker till liv:
det var icke förgäves!

III

REFLEXIONER

Det vi ser av livet är — oftast — skevt, orättvist och oförståeligt.

Men vi vet icke vad som sker i det som sker. Vi ser endast skenet därav. Och detta sken är skevt, osant och oförståeligt.

Men det som sker i det som sker är olösligt sammanbundet med hela vårt väsen — det är sammanvuxet med hela vårt varande i tillvaron och en del av oss.

Och likväl kan vi inte se det — mer än glimtvis — sålänge det är oförlöst.

Men det finns en skönhet också i det som är sken. I fullkomligheten hos ett smäckert torn mot en högblå himmel — i den fullkomliga byggnaden av en blommas kronblad och en fjärils vinge, i den violblå linjen av en skogshöjd vid synranden.

Och denna fullkomlighet är även ett uttryck för skeendet i skeendet, det som spränger sitt hölje.

Men i regeln är det oförlöst och vilande i tingen, och vi kan inte förnimma det. Och det vi tror oss se är skevt, osant och oförståeligt.

Men vi vet icke vad det är att se.

Se det som sker i det som sker kan vi göra
först, när vi vet att vårt seende är ett sken,
och att det vi icke ser är det som vi engång
skall se.

Jag går och söker jordens helighet, dess egen obetingade nödvändighet — för även den måste finnas till.

Och jag ser solvindens spel i de skimrande barren mot den klarblåa sommarhimlen, och jag ser de vita pionernas ännu daggstänkta blomhuvud, som om natten har öppnat sig — och jag vet, detta är utesägligt skönt, men jordens helighet är det inte.

Och likväl vet jag att jag stått i andakt inför naturens fullkomliga skönhet och känt mig sammanflyta med den i en förnimmelse av tidlöshet — men jordens helighet var det inte, ty det var inte förnimmelsen av denna naturs egen ofrånkomliga nödvändighet.

Engång trodde jag mig se jordens helighet i en människas bild och höra den i hennes röst — och jag minns dem som någonting outsägligt skönt — men jordens helighet var de inte.

Och likväl är den obetingat nödvändig för oss. Vi måste engång ha blivit ett med den för att den tidlösa heligheten helt skall öppna sina portar. Så mycket kräver även den. Utan jordens helighet förblir den utan kraft — och själva blir vi stående utanför, mellan två verkligheter. För ingen fullhet är fullkomlig utan den andra.

Sanningen är som jordens växlingar. Den är som vinterns snö och som sommarns gröna ängar. Och likväl är den en och densamma. Det gäller blott att se vad som uppenbarar den — för den yttre gestalten är ofta osanning och sken.

Sanningen är ett levande frö och en spirande planta — och den är den kallnande jorden en höstdag och de sista förtvivalade blickarna hos en människa, när allt hopp är slut.

Ty sanningen är inte likartad och dock en och densamma.

Den kan vara den dödande frosten en vinternatt och vårens ljumma regn. Och den kan vara alls intet av allt detta.

Sanningen är inte den vi trodde.

Men hos var och en av oss är nedlagd möjligheten att se — och hos var och en ligger avgörandet.

Sanningen är inte den vi trodde. Den är ständigt ny för var och en — och den är ständigt densamma.

Den är blott icke given engång för alla.

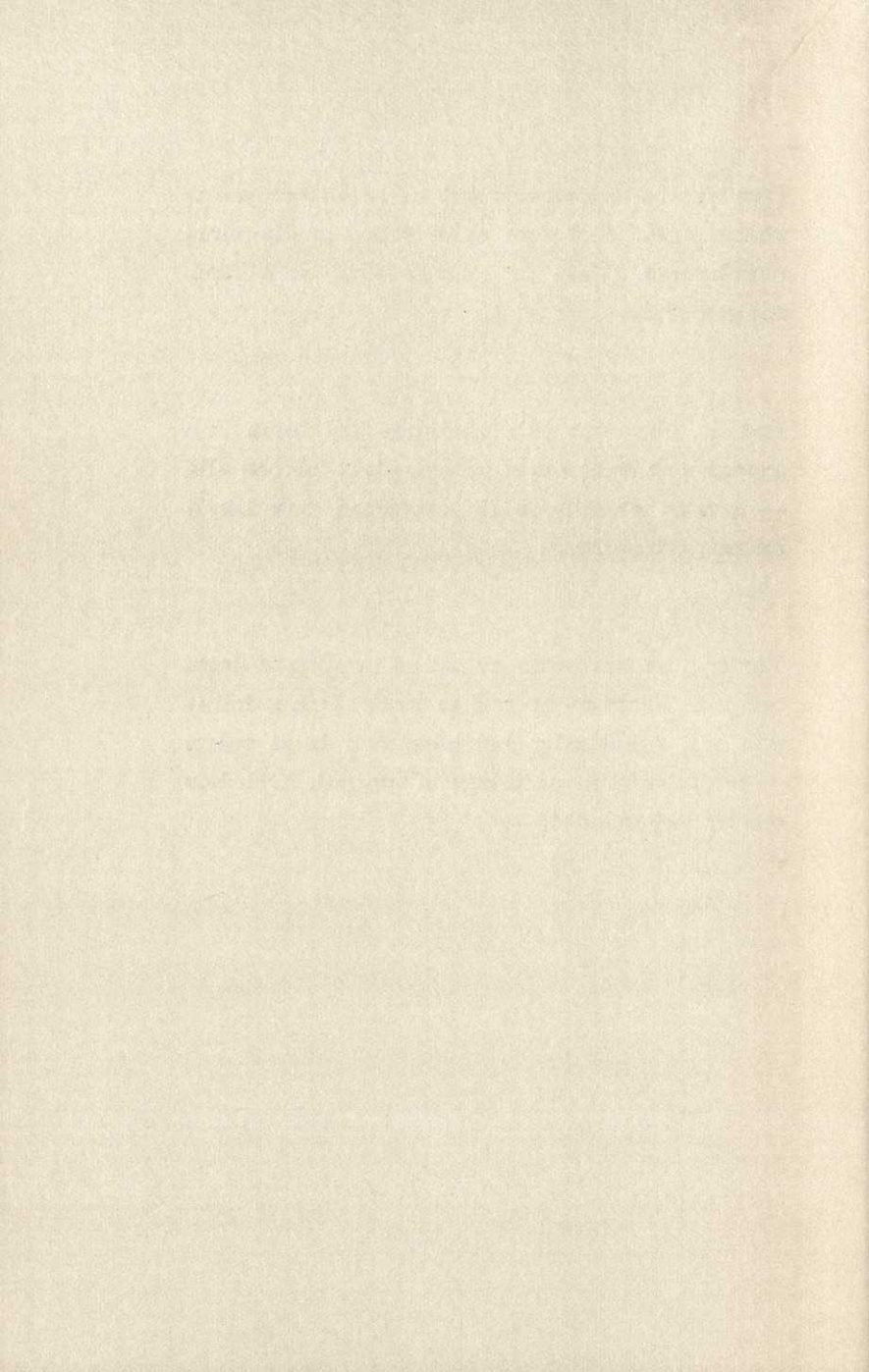
Sanningen är hårdare och barmhärtigare än vi trott — den är tålmodigare och mera mänsklig. Men framför allt är den förlösande. Om sanningen inte är förlösande och ger oss frid, är den ingen sanning.

Den skall återföra oss till helheten och sammanhanget. Och den skall visa oss att sammanhanget också är mångfaldigt som sanningen själv.

Det är olikartat och växlande till form och gestalt och ändå ett enda och givet för oss alla — såsom sanningen är olikartad och likväl en och densamma.

Vår frid är beroende av att vi uppdagar detta och icke förvillas av vad vi trott. Och sanningen vill fullständig befrielse och intet tvång — för tvånget är sanningens motpol. Och hos oss är avgörandet.

IV

AV DENNA JORDEN

I

Det var afton och kyla
och tindrande klart,
och himlen var violblå och blekt grön
som om sommarn.

Då steg du upp med ett småleende
och såg på mig,
och du tog din hatt med en gest full av grace
och gick ut i kvällen.

Det skedde endast en gång
— och likväl har det skett för alltid.
För jag vet att det jag såg var fullkomligt.

*   *
          *

När du sitter böjd över ditt arbete
och en matt solstråle faller in över ditt huvud
och kommer ditt blonda hår att skimra som
                  guld
med ett stänk av brons i,
och du tankfullt rör huvudet medan du skriver
— då vet jag också att någonting har hänt
som inte mer kan utplånas.

II

Lilla barn,

bryt en gullviva på ängen i sol

medan humlorna surrar

och vinden strör ängsullens fjun omkring dig.

Jag vill se jordens härlighet skimra genom
dina händer.

Jag vill se solens guld brinna i gullvivans kalk
en sommardag.

Jag vill se det som är i det levandes spegel.

Jag vill se jordens helighet

genom din lysande hud

lilla barn.

VÄNSKAP

Icke min vilja

icke din.

Frihet och självfallen uppgivelse.

Vad du gör är mig bekant,

som slog jag upp en gammal bok,

vars text jag har glömt

och nu återfunnit.

Att bära en annans börda som en gåva.
Ingenting begära
allting få.
Oro och fullkomlig vila.
Se tvärsigenom
och ändå inte se.
Mer än blick och hand.
Aldrig förlora fästet
— en trygghet till livets ände.

FULLBORDAN

Jag gick över solskensängen
    en glittrande försommardag,
och du var i de vajande blomstren
    i ängshavets böljeslag.

Jag hörde fåglarna kvittra,
    jag hörde humlornas ljud,
men jag hörde din röst allenast,
    som var fylld av skapelsens bud.

Och vinden som drog genom rågen
var susande varm och öm.
Det fina, höjliga strået
var din levande tanke och dröm.

Men plötsligt en främmande aning
mig träffade som ett slag:
skall du aldrig i tidens begränsning
bli ett med mitt jordiska jag?

Och du var mig dock lika förtrogen
som blommornas vindlätta stoft
— jag andats ditt väsen, din vilja
i det växandes linjer och doft.

Vad är stunden och tidens begränsning?
En sekund en försommardag!
Och jag hör ett ord: allt fullbordas
som är sagt i skeendets lag.

Det susar i försommardagen,
det ångar från träd och ris,
och jag ser det ånyo och känner
men som på ett främmande vis.

Det är som vore det borta
och vore det nära ändå
— det är som hade jag fattat
vad jag aldrig helt kan förstå.

Så klar lyser åter solen,
jag är bara så mänskligt trött,
och jag vet att idag på ängen
har det största och tyngsta jag mött.

HÖSTMORGNAR

Morgonfärd

I klarblå dager solens strålar brinner,
men marken andas, dunstigt vit och kall.
Ett skott i fjärran genom tystnan rinner,
och skarpt ger skogen eko av ett skall.

En sakta nordan sveper emot kinden,
och cykeln flyger som i vingat sus.
En gren av asken böjer sig i vinden,
där luften spelar, silveraktigt ljus.

På strand och fält har kölden redan härjat,
med stänk av rim den tegarna har färgat
och svarta, slagna ligger strå och blast.

Men astern lyser festligt röd i dagen
och pelargonen än står frisk och tvagen
— i dungen gäckas än en ensam trast.

Spel på åsen

Runtom står åsen tät med mörka stammar,
ett milsvitt land av tall vid tall
med luften skimrande som klar kristall
och vatten som i fjärran högblått flammar.

Som spända bågars pilar bollar klingar,
mot hals och armar fläktar luften kall.
Vart slag har klangen av en blank metall,
när rymden mänskors rop till tystnad tvingar.

Förgångelse och liv i samma stund,
ett bad i rymdens och i jordens enhet,
förvandlingens och vardandets sekund.

En doft av ris och ljung och evig sand,
en sluten värld och vida linjers renhet,
barrdoftande oändligheters land.

Förvandling

En människa suggs upp av mark och stenar
och blir till ett med tallars gröna bård,
Ett linjespel med andra sig förenar,
och färger smälter in i nytt ackord.

Och ljungens bruna doft som här vi andas
är mo och mull i samma andetag
— i fläktens viskning i vårt öra blandas
en röst av skog och fjärran dyningsslag.

I våra lemmars väv förvandlas nya väsen
med stoft av barr, av blommorna och gräsen,
när luften sluter svaltt kring hals och hand.

Och detta morgonbad i ljus som flyter,
omvärver oss och träd och mark förbyter,
oss öppnar nya vidders gryningsrand.

ROP I NATTEN

Jag var en törstande, jag bad som jorden ber
om några droppar regn på hårdnat, sprucket
ler

— en enda droppe för att lösa livslångt tvång
en rymdens livssaft för en enda helig gång. —

Du jordeliv, i denna sena stund,
låt flöda dina källors alla dolda sprund.
Jag är en sviktande som ligger här på knä,
ett jordens styvbarn som ej mer kan be.

Det är som vore jag en jordens lem,
men livet glömde skänka mig ett mullens hem.

Vi jordens styvbarn, brinnande och stort
för oss är allt det skapade vi sport.
Hur hungrigt flammar ej pionen röd,
hur sjunger inte rågens skog om bröd,
hur vilar inte himlen trygg och stor,
hur väldigt ej det rum vart kryp bebor!
Hur mäktig ej den klyfta havets våg har sprängt
hur utan gräns den skänk du stoftet skänkt.

Vidunderlig och sällsam synes oss du jord,
och likväl har vi inte fått ditt enda lösenord.
Och när vi ber att dina safters must
engång må fylla oss till vanvett med sin lust,
som livets lag tyranniskt engång bjöd,
och bågarn när vår mun, dess saft är död.
Och räcker vi vår hand att gripa facklans bloss,
vår hand är lam, förrän den nått till oss.

Du skänkt o jord din skönhets överflöd
men för vår hunger intet jordens bröd.
Du gjorde oss till delar av ett helt
men helar likväl ej det stoft du delt.
Du för oss blott till källans nära rand
och tar så åter bort din starkhets hand.

Jag är som en som inte mer kan be,
en fredlös, slagen av sitt eget ve.
Vad har jag mer att söka eller få,
när intet rymdens regn min mark kan nå?
— Vad båtär oss på jorden tidlöshetens ljus,
när man är jordiskt hemlös i sitt eget hus?

HÄGRINGSÖN

Jag vandrar långsamt mot en mörkblå strand
och skjuter dröjande en båt från land.

En hägring av en ö i fjärran för mig stiger
och runtomkring ett ändlöst vatten tiger.

Jag ror med stilla årtag mot det vida
och närmare och närmare min hägringsö
tycks glida.

En stråle guld än på mitt årblad bränner,
men målet för min färd jag ännu icke kän-
ner.

Och över horisontens krön ett ljus som ej är
dager
med främmande och sällsam makt mig
omotståndligt drager.

Att längta på ett jordiskt vis jag inte mera
minnes
— när ensamheten är som störst den icke
längre finnes.

En lycka av ett hemligt slag mig tyckes allt
förklara,
och allt är endast måttlös ro uti ett tidlöst
vara.

INNEHÅLL.

I

	Sid.
Porten	7
En dröm I—II	11
Vårvisa	16
Bromarv I—III	18
Alpvandring	25

II

Dagbok

Midnattsdialog	29
Jag svävar —	31
Lövången susar —	33
Vakna nätter I—III	35
Tunga frukter —	41

III

Reflexioner

Det vi ser av livet	45
Jag går och söker	48
Sanningen är som jordens växlingar	50
Sanningen är inte den vi trodde	52

IV

	Sid.
Av denna jorden I—II	57
Vänskap	60
Fullbordan	62
Höstmorgnar	65
Morgonfärd	65
Spel på åsen	67
Förvandling	69
Rop i natten	71
Hägringsön	74

K. M. 362-i - 09 Nr. 3.15.

6000070594

Göteborgs universitetsbibliotek

KERSTIN SÖDERHOLM

Röster ur tingen (1923)	20: —
Mot ljuset på bergen (1926)	30: —
Rödgula vägar (1928)	30 —
Det var icke verklighet (1930).....	35: —
Ord i natten (1933)	30: —

SÖDERSTRÖM & Co FÖRLAGSAKTIEBOLAG

Pris 35: —